

DE VLIEGENDE EENHOORN

BOB DE MOOR

DE VLIEGENDE EENHOORN

2026 by Bob De Moor & de Scriptomanen vzw
Redactie : Lili Vanden Wijngaert, Patrick Bernauw
Coverontwerp: Marlon Van Mol
www.scriptomanen.org
contact: info@inter-actief.be

NUR 300

Niets uit deze uitgave mag, op welke wijze ook, worden overgenomen
zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk 1: Het afscheid

Aan het ASZ, het Algemeen Stedelijk Ziekenhuis van Aalst, parkeerde Bob op de eerste helft van de parking, zoals hij altijd gedaan had voor de verschillende ingrepen die hij hier onderging. Dat zou vandaag niet veranderen. Hij wreef met zijn twee handen over zijn gezicht en mijmerde over het nieuws dat hij afgelopen week vernomen had.

Maandag had hij op kantoor telefoon gekregen van zijn collega Marie, die in een naburig agentschap werkte. Ze vertelde hem dat dokter De Vlaeminck in het weekend aan prostaatkanker overleden was en dat hij nog tot en met vrijdag in het mortuarium van het ASZ zou liggen. Hoewel Bob hem nauwelijks kende, had zijn ene ontmoeting met De Vlaeminck een heel diepe indruk nagelaten en bracht het nieuws hem helemaal van de kaart. Enkele minuten later ontwaakte hij als het ware uit een diepe trance. De hoorn van de telefoon leek aan zijn linkeroor te kleven en hij hoorde slechts nog een kiestoon. Zijn collega had het gesprek al lang beëindigd.

Vandaag was de laatste dag dat men nog een groet kon brengen. Bob dacht, *a man's gotta do what a man's gotta do*. Hij vouwde zijn handen bij elkaar en deed zijn vingers kraken, een van de vele gewoontes die hij nooit verleerd geraakte. Toen stapte hij uit en rende hij naar de ingang. Bij de draaideur keek hij eerst goed of er niemand anders was die mee in de carrousel wou. Bob haatte het als iemand onoplettend instapte, want dan stopte het mechanisme eventjes en zat hij voor een tiental seconden in de draaideur opgesloten. Door zijn claustrofobie kreeg hij het daar altijd benauwd van. Hij nam ook de trap in plaats van de lift naar de kelderverdieping.

Bij het mortuarium belde hij aan om toegang te krijgen. Een verpleegster in een net wit uniform opende de klapdeur en vroeg met een zachte glimlach voor wie hij kwam. Bob moest even nadenken voor hij zijn antwoord kon formuleren. Hij had altijd een zwak gehad voor de mooie pakjes die de verpleegsters droegen

en als daar dan ook nog een knappe dame in zat, was er niet veel nodig om zijn verbeelding op hol te brengen.

Na een tweetal minuten wachten mocht hij naar binnen om de laatste eer te betuigen aan Tuur De Vlaeminck. De kist stond in de eerste kamer aan de rechterzijde. Ze was diagonaal opgesteld. *Vreemd*, dacht Bob. Hij ging langzaam dichterbij, tot aan het voeteinde van de kist. De vingers van de arts waren samengevouwen, zodat zijn armen over zijn borst lagen. Bob was in eerste instantie verward: zo herinnerde hij zich de dokter niet. Niet doordat hij veel veranderd was of zijn bril niet droeg. Nee, het was iets anders. Pas na dertig seconden begreep Bob het. *De ogen*. Het waren die grijsblauwe ogen, die nu gesloten waren. Die hij zich herinnerde als ijskoude metalen knikkers. Die ooit net als röntgenstralen dwars door Bob heen gingen. Alleen al die ogen gaven hem het gevoel dat de dokter een kil persoon was. Dat werd versterkt door de woorden die de man tegen Bob had gezegd.

Langzaam stapte Bob tot aan de kopzijde van de kist en hij keek de dokter indringend aan. Het was of Bob verwachtte dat de overledene ieder moment kon rechkomen en vragen wat hij hier deed. En dat de dokter dan zou zeggen: 'Ik had je toch gevraagd om mij met rust te laten?' Maar hij bleef vredig liggen.

Bob raakte zijn handen aan en merkte dat ze even koud waren als de ogen van de dokter, destijds. Het aangezicht durfde hij niet aan te raken, maar heel voorzichtig boog hij zich voorover, tot zijn mond bijna aan het rechteroor van de arts kwam. Langzaam en zachtjes zei hij: 'Dit had je waarschijnlijk nooit verwacht, mijn vriend, dat wij elkaar nog eens zouden terugzien?' Bob bleef nog even staan. Misschien kwam er toch nog een reactie?

Tegen de muur stond een klein tafeltje met een groot boek op, waarin iedere bezoeker een woordje kon toevoegen. Het lag al open op de laatste beschreven pagina, maar Bob kon het niet laten om erdoor te bladeren. Hij las een heleboel dankbetuigingen aan dokter De Vlaeminck en mooie woorden over wat hij

voor zijn patiënten betekend had. Hij was een uitzonderlijk man. *Natuurlijk*, dacht Bob, *hoe kon het ook anders?* Van de doden niets dan goeds. Maar uiteindelijk had ook deze brave ziel zijn donkere kantjes.

Bob nam de balpen en speelde er even mee voor hij zonder nadenken schreef: 'Bedankt voor jouw verstand.'

Hij zette er zijn naam onder en keek nog eenmaal naar de dokter. Met een knipoog zei hij: 'Ik hoop dat alles goed verloopt tijdens je laatste reis.'

Bob keerde tevreden en ontspannen huiswaarts. Toch beleefde hij een woelige nacht, met veel draaien en keren. Hij zou de volgende ochtend immers naar een begrafenis gaan, en niet van zomaar iemand.

*

Zijn maniakale drang om altijd alles op dezelfde wijze en op hetzelfde moment te doen, moest deze zaterdagochtend wijken. Tijdens het ontbijt overdacht hij alle dingen die hij na de uitvaart nog zou moeten inhalen. Hij nam de doodsbrief, die Marie hem bezorgd had, een laatste keer door. Bob wou zich zeker niet vergissen. De eredienst zou plaatsvinden in de kerk aan de Capucienenlaan om tien uur. In die omgeving was het altijd druk, zeker op een zaterdag rond dat tijdstip. Waar zou hij parkeerplaats vinden? Bob woonde dichtbij, dus besloot hij met de fiets te gaan.

Rond twintig na negen was het al druk bij de kerk. De overledene was natuurlijk niet Jan met de pet. Er waren ook veel mensen van de Aalsterse bourgeoisie aanwezig – advocaten, artsen en andere notabelen – om afscheid te nemen.

Na de begroeting nam Bob plaats in de rechtervleugel van de kerk, bij voorkeur in een rij waar nog niemand plaatsgenomen had, zoals altijd. Met zo een opkomst zou het niet lang duren voor alle stoelen bezet waren.

Als atheïst pur sang voelde Bob zich altijd onwennig in een kerk.

Hij zou liever opstijgen boven de wolken om in een andere gedaante en van op afstand de uitvaart gade te slaan. Er waren al genoeg mensen gestorven in de naam van een god. Toen de kruisvaarders destijds naar Jeruzalem trokken, was het echt niet met de bedoeling om er vreedzame onderhandelingen te voeren, integendeel. Het ging om macht. Bob had ook problemen met het katholieke geloof omwille van het celibaat en vooral de misbruiken die veel brave priesters pleegden. En hoeveel pastoors waren er wel niet gelukkig met hun poetsvrouw? Bovendien stoorde het hem mateloos dat de paus een bestaan van rijkdom leidde terwijl er zoveel zieltjes in extreme armoede leefden. Maar Bob had het moeilijk met bijna alle religies in het algemeen.

Zijn blik viel op de biechthokjes. In zijn verbeelding speelde zich een scène uit een of andere Amerikaanse gangsterfilm af, waarbij een snoodaard het hokje binnenstapte en, in een Engels met een Italiaans accent, om vergeving van zijn zonden vroeg.

Bob keek nog wat rond en raakte gefixeerd op een groot kruisbeeld. Hij vroeg zich af wie beslist had hoe Jezus eruitzag. Het had evengoed een zwarte man kunnen zijn, of iemand met een kaal hoofd, maar een knappe blanke man verkoopt gewoon beter. Net zoals bij de moderne marketingtechnieken. En waarom was onze redder geen vrouw? Dat leek hem in deze tijden van gendergelijkheid zeker een optie. Hij kon een glimlach niet onderdrukken toen hij begon te fantaseren over onze lieve heer die beide handen van het kruis losrukte, ze voor zijn ogen sloeg en zei: 'Maar allez, Bob, wat doe jij hier?'

Plots werd hij terug naar de realiteit geroepen. Een heer, mooi in kostuum gekleed en met een brilletje, nam naast hem plaats. De man was al een eindje in de zeventig en staarde Bob vreemd aan. Hij was duidelijk nieuwsgierig. 'Heb je dokter De Vlaeminck persoonlijk gekend?'

Bob dacht eerst dat het misschien een retorische vraag was, maar vond na een tiental seconden toch de juiste woorden. 'Ik heb hem maar één keer ontmoet, maar de dokter en ik bleken meer gemeen te hebben dan we konden vermoeden.'

De vriendelijke heer vertelde hem dat hij ook arts was en vele jaren samen met de overledene in een labo gewerkt had. En dat dokter De Vlaeminck een heel intelligente, vriendelijke man was. Op dat moment keek hij Bob recht in de ogen aan, op een manier dat het gênant werd. Uiteindelijk vroeg hij: 'Wie ben jij eigenlijk?' Zijn ogen gingen wijd open en zijn wenkbrauwen bewogen in een seconde van verbijstering. Daarna was alles weer normaal. 'Nu begrijp ik het...'

Voor zijn buur verder kon spreken, startte de uitvaart. Het was een heel klassieke mis, met als moment suprême voor Bob de priester die beide armen ten hemel richtte en zei: 'O Tuur, je was een voorbeeld voor onze gemeenschap, voor onze parochie. Een gelovig man die altijd ten dienste van anderen stond.'

Gelukkig zat Bob goed neer op zijn kerkstoel. Het leven was een caleidoscoop, waarbij iedereen die eraan draait andere kleuren ziet.

Na een ultieme lofrede was de show voorbij. De familieleden gingen op een lijn aan de uitgang van de kerk staan en alle aanwezigen passeerden om nogmaals hun medeleven te betuigen. Bob gaf de wenende weduwe een hand, daarna de neefjes en nichtjes. Dokter De Vlaeminck en zijn echtgenote hadden spijtig genoeg een kinderloos huwelijk. Enkele van de neven bekeken Bob raar en hadden trillende handen. Buiten praatten mensen na over deze trieste dag en de uitzonderlijke persoon die de wereld verloren had.

Bob nam zijn fiets en vertrok huiswaarts. Het was tijd voor zijn zaterdagtaken. De routine mocht niet te veel doorbroken worden. Tijdens de rit was hij afwezig. Aan de drukke rotonde Den Haring werd hij bijna overhoop gereden door een wagen die hij niet gezien had.

De begrafenis bleef die nacht in Bobs gedachten rondspoken – de pastoor, de woorden van de vriendelijke vreemde man... Het was moeilijk om op zijn vraag te antwoorden: wie is iemand en vooral, waarvoor staat iemand? Een mens is altijd het resultaat van de omgeving waarin hij opgroeit. Waar je wiegje staat, heeft

een invloed op de rest van je leven. Als men een identieke tweeling bij de geboorte uit elkaar haalt en de ene laat opgroeien in een gezin met waarden en liefde, terwijl de andere terecht komt in een sociaal marginaal gezin waar drank en drugs welig tieren, dan zal het resultaat na twintig jaar totaal verschillend zijn voor beiden. Het is een lottrekking, van bij de geboorte.

*

Bij het ontbijt bleef Bob maar denken over de vraag die hem in de kerk gesteld werd; zijn koffie smaakte hem niet zoals gewoonlijk. Hij ging over naar plan B: zich zo goed mogelijk bezighouden. Eerst en vooral voerde hij de zondagse taken uit om zijn huisje kraaknet te maken. Nadien trainde hij een uur lang om zichzelf af te peigeren, zo kon hij niet te veel piekeren. Daarna besloot hij een wandeling in het Osbroekbos te maken. Hij kende alle mooie paadjes en genoot altijd van de geluiden en geuren in de prachtige natuur. Toch was het vandaag anders. Het enige dat hij hoorde, was zijn tinnitus – een teken van zijn spanning. Hij had niet de juiste focus.

Via zijn lievelingspaadje, met de mooie rechte sparren, kwam hij aan de grote weide, waar hij plaatsnam op een bank in de bocht. Hij probeerde zich te concentreren op het gezang van de vogels. Misschien kwam er wel een roodborstje bij hem zitten, dat hem met zijn gekwetter zou vertellen hoe mooi het leven wel was. Of hij kon luisteren naar het geroezemoes van de wind in de kruiden van de bomen, het zachte gefluister van de bladeren en het gekraak van de takken. Wat hadden zij hem te vertellen?

Sommige beukentakken kwamen tot aan de grond, alsof ze alle passanten probeerden te omarmen. Bomen krijgen, net als mensen, veel stormen te verwerken in hun leven. Maar in tegenstelling tot mensen hebben bomen een eenvoudig leven en ondersteunen ze elkaar zodat ze niet omvallen. Bovendien heerst er in het bos weinig onderscheid. Een kleine boom heeft geen problemen met een grote boom, een rode beuk zal met plezier opgroeien

en naast een groene beuk. Harmonie en vrede.

Hoewel mensen eenvoudige wezens zijn, hebben we de gave om het leven zoveel ingewikkelder te maken. Kinderen worden geboren zonder discriminatie of haat en bedenken simpele creatieve oplossingen voor problemen. Spijtig genoeg stoppen we hen tijdens hun ontwikkeling in allerlei hokjes en dringen we regels en verplichtingen op. Van hun creativiteit en open geest blijft er niet veel over wanneer ze volwassen zijn en tijdens vergaderingen aangemoedigd worden om out of the box te denken. Normaal kwam Bob volledig tot rust in het bos, door de mooie verhalen die zijn verbeelding er bedacht, maar vandaag bleef deze oorwurm als een eindeloze echo in zijn hoofd bonken: 'Wie ben jij eigenlijk? Wie ben jij? Wie ben jij?'

Bob keerde terug naar huis. Na een boswandeling zijn vertrouwde omgeving binnenstappen, voelde gewoonlijk aan als een warm deken dat rond zijn schouders gewikkeld werd. Nu bleef het koud terwijl hij via de steile trap naar de badkamer ging. In de spiegel keek hij diep in zijn ogen en hij wreef in zijn haar, van achter naar voor. Hij stopte bij een plek in het midden van zijn voorhoofd, waar vroeger een bult deels verstopt zat onder zijn blonde haar. Bob had de gewoonte om over deze buil te wrijven wanneer hij nadacht, piekerde of zich verveelde tijdens vergaderingen. Hij had ooit een mooie theorie ontwikkeld over de bobbel, die er al sinds zijn kindertijd stond: Bob was in een vorig leven een eenhoorn geweest. Net als een narwal had hij een grote hoorn in het midden van zijn voorhoofd. En hij had vleugels, zoals Pegasus, waarmee hij vaak hoog in de lucht vloog zodat hij de mensen van op een afstand kon observeren. Toen de eenhoorn overleed en Bob ontstond, bleef er van het prachtige dier enkel een bult op de plaats van zijn hoorn over. Een aan denken aan een vorig, sprookjesachtig leven. Bob hield van die mooie fantasie.

Voor de spiegel overviel een zware vermoeidheid hem, alsof hij een marathon gelopen had. Hij slofte naar de slaapkamer en liet zich volledig gekleed vallen op bed, met zijn gezicht in het kus-

sen. Toch vond hij nog steeds geen rust. *Wie ben je eigenlijk, wie ben je eigenlijk?*

Ja Bob, probeer eens uit te leggen hoe het komt dat jij zo geworden bent. Geef eens een verklaring waarom de meeste mensen cirkels zijn en jij een vierkant. Welke gebeurtenissen zorgden ervoor dat je zo vaak naar adem moet happen en dat je worstelt met een betonblok op je hart?

De vragen die zich opwierpen, waren al langer dan dit weekend aan de orde. Niet alleen bij Bob zelf, ook anderen hadden hun bedenkingen, maar niemand had het lef gehad om hem er ooit over aan te spreken. Buiten zijn doopmeter. Toen ze hem als twintiger haar mening gaf, was hij zo gechoqueerd dat hij ieder contact met haar verbrak.

In de woonkamer stond een toonbank van een vroegere verf-winkel, die diende als dressoir. De zichtbare kringen van verfpotten toonden dat dit meubel in zijn bestaan veel te verduren kreeg, net als Bob. In de bovenste schuif aan de linkerzijde lag al enkele jaren een witte enveloppe, waarin Bob een afgedrukte mail van een labo uit Nederland bewaarde. De inhoud ervan had zijn leven helemaal op zijn kop gezet. Vanaf die dag vertrok hij op safari, niet om dieren maar om zichzelf te ontdekken. En wie was er beter geschikt om de rol van gids op te nemen dan zijn moeder? Op het einde van haar leven had ze Bob dingen verteld die hij nooit had geweten. Zo legde ze een kruimelspoor dat hij kon volgen naar het juiste pad, al was dat allesbehalve sprookjesachtig.

In dezelfde schuif als de enveloppe lag een groen ringschrift, waarin Bob de herinneringen van zijn moeder vastgelegd had. Het stond vol met namen en losse woorden, kris kras door elkaar opgeschreven. Misschien moest Bob eindelijk eens wat orde scheppen in de chaos van zijn notities. De tijd was aangebroken om van het schriftje een boek te maken.

Hoofdstuk 2: Stroomopwaarts

Toen onderzoekers enkele jaren geleden op zoek gingen naar de bron van de Amazonerivier, moesten ze daarvoor duizenden kilometers stroomopwaarts. Met meer dan duizend zijrivieren was de expeditie geen sinecure. Uiteindelijk bleek dat de Amazone ontspringt op een hoogte van meer dan vijfduizend meter, in het Andesgebergte, in Peru. Hoewel de bron op minder dan tweehonderd kilometer van de Stille Oceaan ligt, heeft een bepaalde wending in de geschiedenis van onze planeet de rivier de tegenovergestelde richting opgestuurd. De Amazone stroomt duizenden kilometers door Zuid-Amerika en mondt tot slot uit in de Atlantische Oceaan.

Om de levensverloop van een persoon te begrijpen, moet je op een gelijkaardige expeditie gaan. Stroomopwaarts, met de nodige aandacht voor de zijrivieren en de wendingen die voor koerswijzigingen gezorgd hebben. Pas dan kan je iemands acties en handelingen in het juiste perspectief plaatsen. Alleen door terug te keren naar het verleden begrijp je het heden. Het bepaalt iemands toekomst.

Toen Bob besliste om zijn bron te zoeken, had hij de verwachting, zelfs de stille hoop, dat zijn rivier niet al te veel bochten had. Misschien was het wel een lange rechte lijn met zachtjes kabbelend water. Hij had nooit kunnen vermoeden wat hij zou ontdekken. Van een mooie rechte waterloop was geen sprake, anders was zijn levensloop een levenskanaal geweest. Waar lag zijn bron? Misschien ontsprong hij nog voordat hij geboren werd, en startte zijn verhaal al in 1926, bij Peeke en Gusta.

*

Na een simpel ontbijt dronk Peeke snel zijn koffie uit. Het was al bijna zeven uur in de ochtend, tijd om naar zijn werk te vertrekken. Hij liep nog gauw de trap op, hij kon niet vertrekken zonder een kus aan zijn vrouw, die nog in bed lag. Gusta liep op haar

laatste benen, hun eerste kind kon op elk moment geboren worden. Bij het verlaten van zijn kleine arbeiderswoning aan de *konker* van de spoorweg in de Kerrebroekstraat keek hij onbewust naar het pronkstuk dat op zijn schouwmantel stond: een bronzen beeld van een soldaat met een in twee stukken gebroken geweer, met het onderschrift 'Nooit meer oorlog'. Peeke was ervan overtuigd dat alle mensen gelijken waren en kon niet begrijpen waarom sommigen zoveel belang hechtten aan macht en de behoefte hadden om anderen te overheersen. Het beeld gaf perfect weer hoe hij tegenover oorlog stond.

Met de zon op zijn gezicht fantaseerde Peeke over het geluk dat hem te wachten stond. Het idee dat er binnenkort een kleine Kieckens zou rondlopen, gaf hem een warm gevoel vanbinnen.

Bij het zien van de grijze rook die zoals gewoonlijk uit de schouw van de Viscose kwam, ging er een rilling door hem heen. Iedere arbeider wist maar al te goed dat die giftig was, maar daar had het patronaat geen oren naar. De fabriek, die er al sinds het begin van de twintigste eeuw stond, produceerde vooral kunstzijde, die met een gevaarlijk procedé vervaardigd werd. Het werk eiste dan ook ieder jaar zijn tol onder de arbeiders. Toch probeerde Peeke de werkomstandigheden te verbeteren.

Van de arbeiders tot de bazen, iedereen kende Petrus 'Peeke' Kieckens. Hij was lid van de Militie Arbeiders-Verweer, beter bekend als het Rood Verweer, die streed tegen het fascisme en de oorlog en de arbeidersklasse beschermde. Politieke tegenstanders zagen het Rood Verweer als niets anders dan de knokploeg van de socialisten, maar Peeke wist wel beter. Ieder jaar liep hij voorop met de Rode Vlaggen tijdens de Dag van de Arbeid. Hij kwam van een familie van socialistische voorvechters, die in de periode van Daens voor hun arbeidersrechten gevochten hadden en daardoor in het cachot beland waren. In de Aalsterse textiel-fabrieken, de toenmalige trots en schande van de stad, was er nog veel werk aan de winkel om de gevaarlijke en ronduit onverantwoorde werkomstandigheden te verbeteren. Peeke kwam op voor de rechten van de arbeiders en zou bij wantoestanden

niet nalaten om op te roepen tot een staking. Hij was geliefd bij de ene en gehaat bij de andere, maar wie is dat niet?

Peeke stond al enkele uren aan zijn werkplaats, met zijn rubberen laarzen en schort aan, toen iemand plotseling zijn naam riep. Hij stopte de machine en zag de meestergast Jean op hem afstappen. 'Stop maar met werken. Polle staat aan de poort met je vrouw, jullie moeten onmiddellijk naar het moederhuis.'

Peeke haastte zich naar de uitgang van de Tragel-site. Aan de poort zag hij zijn broer Paulus of 'Polle de Lacher', die Gusta vanboven op een stootkar gezet had. Langs de Dender kwamen ze kameraden uit andere textielfabrieken tegen, waarmee Peeke normaal zou praten over de goede zaak, maar nu had hij andere prioriteiten. Aan de Zwarte Hoekbrug staken ze de Dender over, vandaar was het niet ver meer. Het zwaarste, het steile stuk omhoog tot de ingang van het gasthuis, kwam als laatst.

De zusters ontfermden zich meteen over Gusta. Twee uur later kwam een zuster met een wit gewaad, een grote witte kap en een duidelijk zichtbare kruisketting uit de kamer. In haar armen droeg ze een in doeken gewikkeld kindje. 'Proficiat,' zei ze tegen Peeke. 'Het is een vrouwtje.' Beiden konden nooit vermoeden dat veel later een koning van op een balkon de geboorte van zijn dochter zou aankondigen met dezelfde woorden.

Peeke begon te schateren, van geluk of om de manier waarop de zuster hem vertelde dat hij vader van een dochter geworden was. Tegelijk vond hij het verdomme toch erg dat het eerste voorwerp dat zijn dochter in haar leven zag een kruis was.

Hij nam haar heel voorzichtig in zijn armen, ze woog nog geen twee kilogram. 'Zo klein dat ze in een koffiepote paste,' zou hij altijd zeggen wanneer hij later vertelde over de geboorte van Louisa, op maandag 26 april 1926.

*

In haar eerste levensjaren kampte Louisa met serieuze gezondheidsproblemen, vooral met haar longen, waarbij haar familie

enkele malen voor haar leven vreesde. Toen ze weer eens zwaar ziek was, zei de dokter tegen Gusta dat ze nooit ouder dan tien jaar zou worden.

Toch kende Louisa een zorgeloze jeugd. Ze groeide dan wel op in een arme arbeidersfamilie met een beperkt inkomen en een klein huisje, maar ze ontving veel liefde. Haar vader was altijd met haar op stap en probeerde haar van alles bij te brengen. Als de belezen man die hij was – hij zat met zijn neus vooral in socialistische kranten natuurlijk – leerde hij haar al op jonge leeftijd lezen, schrijven en rekenen. Later zou Louisa goed haar best doen op school. Ze zou slimmer worden dan haar ouders en een beter leven leiden. Als ze volwassen was, zou ze samen met haar vader het weekblad Recht en Vrijheid lezen. Dat was Peeke's hoop.

Op een dag namen hij en zijn vrouw Louisa mee naar de Molenbeek om haar te leren zwemmen. Peeke en Gusta hadden twee zakken gevuld met kurken stopsels. Die bond hij rond haar armpjes, waardoor ze bleef drijven, maar dat was niet genoeg. Om haar angst echt te verdrijven deed hij alsof er een waterrat in zijn broekspijp gekropen was en sprong als een gek rond in het water. Alle drie gierden ze van het lachen. Daarna vingen ze samen puiten om 's avonds te smullen van kikkerbiljetjes. Het leven lachte de familie Kieckens toe.

Peeke bleef zich engageren voor de partij, vooral voor het Rood Verweer. Aangezien de militanten in uitstekende fysieke conditie moesten zijn, werden er regelmatig gezamenlijke trainingen georganiseerd. Ze mochten geen wapens dragen, maar oefenden wel met vechstokken, waarmee ze zich konden verdedigen. In officiële optochten liep Peeke altijd mee, in uniform, met een baret. Hij probeerde ook altijd aanwezig te zijn op de vergaderingen, die doorgingen in het Volkshuis op de Molendries. Bij belangrijke kwesties vroegen ze altijd om zijn mening.

In de lente van 1931 werd Peeke beloond voor al zijn inspanningen. Die zomer beleefde hij het avontuur van zijn leven tijdens de Tweede Internationale Arbeidersolympiade, die in Wenen

doorging van 19 tot 26 juli. Naast twee verkozen atleten mochten vier andere partijleden uit Aalst de reis meemaken. Peeke vond het een grote eer om de Aalsterse afdeling te vertegenwoordigen. Om de verre reis te bekostigen, droegen alle Aalsterse kameraden bij; er werden zelfs olympische penningen verkocht. Hoewel Gusta niet blij was met zijn vertrek, begreep ze dat het voor hem enorm belangrijk was en kon ze niet anders dan toestemmen.

Op zondag 19 juli was het zover. Een uitgelaten bende van militanten in uniform die niet het geluk hadden om mee naar Wenen te mogen, bijgestaan door enkele trommelaars, zong luidkeels de Internationale, terwijl ze Peeke en zijn vrienden begeleidden naar het station van Aalst. Via Brussel bereikten ze Luik, waar een nog grotere optocht hen opwachtte. Alle geselecteerden uit België liepen zingend voorop, samen met de belangrijkste leiders van de socialistische partij.

In het Weense stadion waar de wedstrijden doorgingen, kreeg Peeke tranen in de ogen bij het zicht van de zestigduizend samengedromde toeschouwers die in verschillende talen samen de Internationale zongen en 'Freundschaft' en 'Nooit meer oorlog' scandeerden. Het was een verbroedering tussen socialistische kameraden uit zeventien verschillende landen die samen leefden, aten, werkten, zongen en sliepen als gelijken.

Tijdens de week van de Spelen droomde Peeke over een toekomst waarin het socialisme woningbouw, zorg en onderwijs zou gelijkmaken voor iedereen, Esperanto als gemeenschappelijke taal zou aanleren en een *neue Mensch* zou creëren. Toen kon hij gelukkig nog niet vermoeden dat enkele jaren later een socialistische kameraad, van Oostenrijkse afkomst nota bene, ervoor zou zorgen dat veel van de aanwezige broeders elkaar uitmoordden in een bloedige oorlog. De *neue Mensch* veranderde plotseling in een *übermensch*.

Weer aangekomen in Aalst vloog zijn dochter hem in de armen, ze had haar vader zo gemist dat ze weende van geluk. Nog op het perron haalde hij uit zijn valies een mooie pop, die hij in Wenen voor haar gekocht had. De pop had lang blond haar en